

Hossam el-Hamalawy: Arbetarna, medelklassen, militärjuntan och den permanenta revolutionen

[Artikel från www.jadaliyya.com, 12 februari 2011.]

Sedan igår och faktiskt ännu tidigare har aktivister från medelklassen försökt övertala egyptierna att upphöra med protesterna och i patriotismens namn återgå till arbetet, och de har sjungit de mest skrattretande vaggvisor om att ”låt oss bygga ett nytt Egypten”, ”Låt oss arbeta hårdare än förut”, etc... Om ni inte visste det så tillhör egyptierna redan ett av de hårdast arbetande folken i världen.

Dessa aktivister vill att vi ska lita på Mubaraks generaler för att genomföra övergången till demokrati – samma junta som har utgjort diktaturens ryggrad under de senaste 30 åren. Och även om jag tror att de väpnade styrkornas högsta råd, som får 1,3 miljarder dollar varje år från USA, så småningom kommer att manövrera sig fram till en ”civil” regering, så tvivlar jag inte på att det kommer att vara en regering som kommer att garantera fortsättningen av ett system som aldrig kommer att röra arméns privilegier, behålla de väpnade styrkorna som en institution som har sista ordet i politiken (som till exempel i Turkiet), och säkerställa att Egypten kommer att fortsätta att följa USA:s utrikespolitik vare sig det handlar om en önskad fred med apartheidstaten Israel, trygg passage för den amerikanska flottan genom Suezkanalen, fortsatt belägring av Gaza eller export av naturgas till Israel till subventionerade priser. En ”civil” regering handlar inte om regeringsmedlemmar utan militära uniformer. En civil regering innebär en regering som helt och fullt företräder det egyptiska folkets krav och strävanden, utan inblandning från höjdarna. Och jag har svårt att tro att juntan kan uppnå eller tillåta det.

Militären har varit en härskande institution i vårt land ända sedan 1952. Dess ledare tillhör det etablerade samhället. Och medan de yngre officerarna och soldaterna är våra allierade, så kan vi inte för ett ögonblick lita eller tro på generalerna. Dessutom behöver arméledarna utredas. Jag vill veta mer om deras inblandning i affärssektorn.

Alla klasser i Egypten deltog i upproret. På Tahirtorget [Frihetstorget] fanns söner och döttrar till den egyptiska eliten tillsammans med arbetare, medborgare ur medelklassen och stadens fattiga. Mubarak har lyckats fjärma sig från alla klasser i samhället, inklusive en stor del av borgarklassen. Men kom ihåg att det var först när masstrejkerna började för tre dagar sedan som regimen började falla sönder och armén tvingade Mubarak att avgå eftersom systemet höll på att rasa ihop.

Vissa överraskades av att arbetarna började strejka. Jag vet inte vad jag ska säga. Det är fullständigt idiotiskt. Arbetarna har iscensatt den längsta och mest utdragna strejkvågen i Egyptens historia sedan 1946, med början i strejken i Mahalla i december 2006. Det är inte arbetarnas fel att ni inte la märke till deras nyheter. Varenda dag under de senaste tre åren har det strejkats på någon fabrik, antingen i Kairo eller på landsbygden. Strejkerna var inte enbart ekonomiska, utan också politiska till sin karaktär.

Arbetarklassen har deltagit i protesterna från dag 1 av upproret. Vilka tror ni till exempel det var som protesterade i Mahalla, Suez och Kafr el-Dawwar? Men arbetarna deltog som ”demonstranter” och inte nödvändigtvis som ”arbetare” – det vill säga de agerade inte självständigt. Regeringen och inte de protesterande hade satt stopp för ekonomin med sitt utgångsförbud som stängde banker och företag. Det var en kapitalistisk strejk som syftade till att terrorisera det egyptiska folket. Först när regeringen försökte få tillbaka landet till det ”normala” på söndag återvände arbetarna till fabriker, diskuterade det aktuella läget och började organisera sig massivt och röra sig gemensamt.

De strejker som arbetarna utkämpade denna vecka var både ekonomiska och politiska på samma gång. På en del ställen hade inte arbetarna med regimens fall bland sina krav, men de använde

samma paroller som de som protesterade på Tahirtorget, och i många fall – åtminstone de jag har lyckats ta reda på och jag är övertygad om att det finns fler – förde arbetarna fram en rad politiska krav på solidaritet med revolutionen.

Dessa arbetare kommer inte att gå hem på länge än. De började strejka därför att de inte kunde få mat till sina familjer. De har blivit uppmuntrade av störtandet av Mubarak, och de kan inte återvända till sina barn och berätta att armén har lovat att ge dem mat och deras rättigheter om jag vet inte hur många månader. Många av de strejkande har redan börjat ställa fler krav på att upprätta fria fackföreningar utanför den fördärvade statligt understödda Egyptiska fackliga federationen.

Idag har jag börjat få nyheter om att tusentals offentligt anställda transportarbetare organiserar protester i el-Gabal el-Ahmar. Tillfällighetsarbetare på stålverket i Helwan protesterar också. Järnvägstekniker fortsätter att hindra tågen att gå. Tusentals arbetare på sockerfabriken i el-Hawamdiya protesterar och oljearbetarna kommer att inleda en strejk för ekonomiska krav och även krav på att minister Sameh Fahmy ska ställas inför rätta, och att gasexporten till Israel ska upphöra. Och det kommer fler rapporter från andra industricentra.

Det är idag troligt att ockupationen av Tahirtorget kommer att upphöra. Men nu måste vi ta Tahir till fabrikena. Under den fortsatta revolutionen är det oundvikligt med en klasspolarisering. Vi måste vara vaksamma. Vi får inte stanna här... Vi har nyckeln till befrielse av hela regionen, inte bara Egypten... Framåt med en permanent revolution som kommer att göra det möjligt för folket i detta land att få direkt demokrati underifrån...

(Översättning från engelska, Göran Källqvist.)